

Sygn. akt VII Pa 40/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Graczyk

Sędziowie SO Agnieszka Stachurska

SO Renata Gąsior (spr.)

Protokolant Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa E. F.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę

na skutek apelacji i zażalenia powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2018 r. sygn. akt VI P 17/16

postanawia:

1. umorzyć postępowanie apelacyjne,
2. oddalić zażalenie powoda,
3. zasądzić od powoda E. F. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie (pod sygn. akt VI P 17/16) z powództwa E. F. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę - wyrokiem z dnia 29 października 2018 roku w pkt.1 oddalił powództwo, w pkt. 2 zasądził od powoda E. F. na rzecz pozwanego (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że w myśl art. 98 § 1 k.p.c. przegrywający sprawę obowiązany jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 15 ust 3 pkt 1 i 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych (Dz. U. 2012.1804) tj. obowiązującego w dacie wniesienia pozwu (wyrok, k. 220, uzasadnienie wyroku, k. 224-234 a.s.).

Powód pismem procesowym z dnia 17 grudnia 2018 r. złożył apelację od wyroku z dnia 29 października 2018 roku zaskarżając go w całości (apelacja z dnia 17 grudnia 2018 r., k. 238-239 a.s.).

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (odpowiedź na apelację, k.252-254 a.s.).

W dniu 27 grudnia 2018 r. powód został wezwany do usunięcia braków apelacji poprzez wskazanie, czy wnosi o zmianę czy uchylenie wyroku (zarządzenie z dnia 27 grudnia 2018 r., k. 241 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 29 stycznia 2019 r. E. F., wskazał że odstępuje od żądania odszkodowania, natomiast odwołuje się od zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł oraz wnosi o uchylenie wyroku (pismo z dnia 29 stycznia 2019 r., k. 245 a.s.).

E. F. w dniu 4 kwietnia 2019 r., złożył pismo w którym oświadczył, że cofa apelację i podtrzymuje tylko zażalenie na koszty zastępstwa procesowego (pismo z dnia 4 kwietnia 2019 r., k. 268 a.s.).

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 r., powód podtrzymał swoje zażalenie na koszty zastępstwa procesowego i oświadczył, że jego małżonka jest osobą niepełnosprawną, wskazał, że obecnie jest zatrudniony i jego wynagrodzenie wynosi 2.000,00 zł, dochód małżonki wynosi 1.000,00 zł z tytułu renty (protokół z rozprawy z dnia 6 czerwca 2019 r.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie apelacyjne należało umorzyć wobec cofnięcia apelacji.

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Cofnięcie pozwu (apelacji) jest wyrazem rezygnacji przez stronę powodową z kontynuacji postępowania rozpoczętego wskutek wniesienia pozwu. W przypadku umorzenia postępowania z powodu cofnięcia pozwu (apelacji) uważa się za przegraną powoda, gdyż nie osiąga on pożądanego przez siebie rozstrzygnięcia. Zasadą jest, że na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty procesu (art. 203 § 2 k.p.c.).

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 391 § 2 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1 sentencji postanowienia. Mając na względzie powyższe, Sąd obciążył powoda kosztami postępowania przed Sądem II instancji, zasądzając je na rzecz pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w wysokości 120,00 zł. Na koszty postępowania złożyły koszty zastępstwa procesowego, których wysokość została ustalona na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Zażalenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Koszty zastępstwa procesowego są częścią kosztów procesu w konsekwencji czego, uprawnione jest w szczególnie uzasadnionych wypadkach, zastosowanie dyspozycji art. 102 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1822, dalej: k.p.c.). Przepis ten znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy istnieją przewidziane przepisami o zwrocie kosztów procesu podstawy do ich zasądzenia, a sąd uwzględniając szczególne okoliczności sprawy uznaje za zasadne odstąpienie od obciążania nimi strony. Ustawodawca, bowiem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.) sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami (art. 102 k.p.c.). Przepis ten znajduje zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy sąd uwzględniając szczególne okoliczności sprawy uznaje za zasadne odstąpienie od obciążania nimi strony.

Jednakże, przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie. W szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, że sama trudna sytuacja majątkowa osoby przegrywającej sprawę stanowić będzie podstawę do zastosowania dyrektywy zawartej w art. 102 k.p.c. Przeciwno takiemu pogładowi przemawia chociażby treść art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623), w myśl którego nawet zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Należy również zauważyć, że powinnością strony powodowej w procesie było wyraźne i jednoznaczne określenie żądań (art. 187 § 1 pkt. 1 k.p.c.). Jeżeli zatem strona powodowa sformułowała konkretne roszczenia to musiała liczyć się z tym, że stopień w jakim przegrała sprawę zgodnie z kodeksowymi zasadami orzekania o kosztach procesu, będzie zasadniczym czynnikiem orzeczenia o kosztach. Zdaniem Sądu II instancji, nie można przerzucać na drugą stronę procesu, ryzyka związanego z błędną oceną zasadności zgłaszanych roszczenia - w tym przypadku roszczenia o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

Ponadto, zarówno w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i w treści przedmiotowego zażalenia powód nie podniósł skutecznie żadnych istotnych okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania. Zaznaczyć należy, że okoliczności dotyczące stanu majątkowego powoda i to tylko w wybranym zakresie, zostały podniesione dopiero w trakcie rozprawy przed Sądem II instancji, a więc podlegały pominięciu przez Sąd II instancji na podstawie art. 397 par. 2 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c., gdyż strona nie powołała ich przed Sądem I instancji i nie wykazała, że nie mogła ich powołać przed tym sądem.

Zdaniem Sądu II instancji należy również podkreślić, że zastosowanie art. 102 k.p.c. wymaga nie tylko dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, lecz także podlega dyskrejonalnej ocenie sędziowskiej. Dyspozycja art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 roku sygn. akt IV CZ 61/13). Z tych przyczyn, w ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej, jedynie w razie oczywistego naruszenia przewidzianych w ustawie reguł. Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego przekonuje jednak, że argumentacja przyjęta do rozstrzygnięcia przez ten Sąd, mieści się w dyspozycji wskazanych przepisów i odpowiada prawu.

W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy oddalając powództwo, zasadnie w pkt 2 wyroku z dnia 29 października 2018 roku, zastosował przepis art. 98 § 1 k.p.c. oraz przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2012.1804).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSO Renata Gąsior